

Daniels bok – Nummer åttionio

Att nysta upp de falska lärorna: en historisk granskning av det dagliga i adventismen

Jeff Pippenger

2024-02-22

I den åttioförsta artikeln i denna artikelserie om Daniels bok inkluderade vi ett avsnitt ur Manuscript Releases, volym 20, 17–22, där syster White tydligt fastslår att läran att ”det dagliga” representerar Kristi helgedom hade givits åt äldsterna Prescott och Daniells av ”änglar som hade blivit utdrivna ur himlen”. Hon identifierar inte uttryckligen deras oriktiga uppfattning om ”det dagliga” så som jag har gjort, men den historiska dokumentationen visar med all önskvärd tydlighet att det var detta de försökte fastställa som sanning. De sökte omarbета delar av Uriah Smiths bok Daniel and the Revelation, vilka upprätthåller förståelsen av ”det dagliga” som hon i Early Writings, sidan sjuttiofyra, identifierar som den riktiga uppfattningen.

W. W. Prescott hade utgivit en tidskrift med titeln The Protestant, vars enda tema var att upphöja den falska uppfattningen om ”det dagliga”. Han och Generalkonferensens president, A. G. Daniells, blev den sataniska spjutspetsen för att fortsätta Prescotts ansträngningar att etablera den falska läran som den ortodoxa uppfattningen inom adventismen, men medan Ellen White levde hölls deras framgång i den sataniska ansträngningen tillbaka. År 1931 rapporterade Daniells att just det år då avsnittet ur Manuscript Releases skrevs (1910), hade han (Daniells) ett samtal med syster White om ämnet ”det dagliga”, och att hon hade föranlett honom att tro att hans och Prescotts uppfattning var korrekt.

Det är viktigt att förstå denna historia, ty vi börjar nu vår behandling av den kunskapsökning som kom år 1989, då de heliga reformlinjerna och de sista sex verserna i Daniel elva blev avförseglade. För att kunna känna igen det ljus som framträdde genom Sovjetunionens sammanbrott, i uppfyllelse av vers fyrtio i Daniel elva, krävs att ”det dagliga” och den profetiska historia som representeras av ”det dagliga” förstås rätt, ty den historien illustrerar upprepningen av denna historia i vers fyrtio till fyrtiofem i Daniel elva. Dessa verser visar att det budskap som avförseglas i dessa verser är ”tidningarna från öster och norr”, vilka förorsakar den slutliga förföljelsen av Guds folk.

Men budskap från öster och från norr skall förskräcka honom; därför skall han dra ut med stor vrede för att fördärva och fullständigt göra slut på många. Och han skall slå upp sitt palats tält mellan haven, vid det härliga heliga berget; men han skall gå mot sitt slut, och ingen skall hjälpa honom. Daniel 11:44, 45.

Budskapet i vers fyrtio, som förseglades upp vid Sovjetunionens sammanbrott år 1989, är det sena regnets budskap, vilket kommer att få påvedömet (kungen i norr) att ”dra ut i stor vrede för att förgöra och fullständigt utrota många”. ”Tidings” är profetiskt sett ett budskap.

Och hur skulle de kunna predika, om de inte blir utsända? såsom det är skrivet: Hur ljuvliga är inte deras fötter som förkunnar fridens evangelium och bär fram glädjebud om goda ting! Romarbrevet 10:15.

Budskapet om det sena regnet är det budskap som framläggs av Guds väktare i den sista tiden, vilka sjunger vingårdens sång och sången om Mose och Lammet.

Hur ljuvliga är inte på bergen fotstegen av den som förkunnar glädjebud, som kungör frid, som bär fram glädjebud om gott, som förkunnar frälsning, som säger till Sion: Din Gud är konung! Dina väktare skall upphöja sin röst; med samstämmig röst skall de sjunga, ty de skall se det med egna ögon, när Herren åter upprättar Sion. Jesaja 52:7, 8.

”Underrättelserna” i den fyrtiofjärde versen i Daniel elva rasar syndens människa, och det slutliga påvliga blodbadet fullbordas. Detta budskap är den tredje ängelns budskap, som sväller till ett högt rop vid den snart kommande söndagslagen.

”Ingen blir fördömd förrän han har fått ljuset och har sett den förpliktelse som det fjärde budet innebär. Men när påbudet går ut som genomdriver den förfalskade sabbaten, och det höga ropet från ’den tredje ängeln’ varnar människorna för tillbedjan av vilddjuret och dess bild, kommer gränslinjen tydligt att dras mellan det falska och det sanna. Då kommer de som fortfarande framhärdar i överträdelse att ta emot vilddjurets märke.” Signs of the Times, 8 november 1899.

De ”nyheter från öster och norr” som rasar upp påvedömet, växer till ett högt rop vid söndagslagen, och detta budskap är det sena regnets budskap som började den 11 september 2001. Uttrycket ”hög röst” är en profetisk term som betecknar en tilltagande kraft.

”Sanningen för denna tid, den tredje ängelns budskap, skall förkunnas med hög röst, det vill säga med tilltagande kraft, när vi närmar oss det stora slutliga provet.” The 1888 Materials, 1710.

”Underrättelserna” i vers fyrtiofyra är den sena regnens budskap strax innan människans provotid avslutas, när Mikael träder fram. Det är samma sena regnens budskap som anlände den 11 september 2001, men det sväller till ett högt rop, eller en stark röst, när de etthundrafyrtiofyra tusen har blivit beseglade och den Helige Ande då utgjuts utan mått. Det är samma sena regnens budskap som utmärkte perioden för de etthundrafyrtiofyra tusens besegling.

Det är den sena regnens budskap som har förfalskats genom ett budskap om fred och säkerhet, vilket framförs av laodiceisk adventism från ”åsnans” ankomst till ”lejonets” ankomst. Tidsperioden mellan den 11 september 2001 och den snart kommande söndagslagen markerar den andliga dödsbädden för laodiceisk adventism, och de som döms efter att Guds hus (Jerusalem) har dömts, dör i samma grav. Dödsbädden för laodiceisk adventism är mellan åsnan och lejonet, och det budskap som förkastas och frambringar deras död är ”tidningar från öster” (en symbol för islam) och från norr (en symbol för påvedömet). Det är samma budskap, vilket är den tredje ängelns budskap.

De sista sex verserna i Daniel elva, som förseglades upp vid ändens tid år 1989, är budskapet om det sena regnet, vilket förkunnas under en tid då ett falskt budskap om det sena regnet, ”fred och trygghet”, förkunnas. Prövningen genom det sena regnet konfronterar först Guds hus, ty där börjar domen, och därefter konfronterar den den andra hjorden utanför Guds hus. Av denna anledning är det avgörande att förstå den ”lögn” som infördes i den laodiceiska adventismen i tredje generationen, ty medan Gud utgjuter sin Helige Ande över dem som Han beseglar, utgjuter Han samtidigt en kraftig villfarelse över dem som inte tog emot kärleken till sanningen.

Under striden under det första och ett halvt decenniet av det tjugonde århundradet om ”det dagliga” var en av de män som försvarade den riktiga milleritiska ståndpunkten, att ”det dagliga” är en symbol för hedendomen, F. C. Gilbert. Gilbert var en omvänd jude och läste och talade fullkomlig hebreiska. Han försvarade pionjärernas ståndpunkt i Daniels bok på grundval av sin förståelse av det hebreiska språket. År 1910, just det år då syster White skrev det manuskript som skulle komma att begravas i årtionden, och som fastslog att Daniells’ och Prescotts uppfattning om ”det dagliga” kom från Satans änglar, hade Gilbert ett personligt samtal med syster White om frågan om ”det dagliga”.

Vi vet att han hade ett samtal, ty han skrev omedelbart (dagen därpå) ned en sammanfattning av det samtal han hade med syster White. År 1931 framförde A. G. Daniells påståendet att han hade haft ett samtal med syster White om ämnet ”det dagliga” under samma år — 1910. Daniells hävdade att syster White inte hade lämnat honom någon annan slutsats än att ”det dagliga” var en symbol för Kristi tjänst i helgedomen. Men Daniells’ påstående om ett samtal var inte bara en ”lögn”, det är profetians ”lögn” som frambringar en kraftig villfarelse.

För dem som kanske inte har tillgång till 1843 och 1850 års kartor är det viktigt att förstå att när 1843 års karta publicerades år 1842, trodde milleriterna fortfarande att den helgedom som skulle renas till uppfyllelse av de tvåtusentrehundra åren i profetian var jorden. När de publicerade 1850 års karta visste de därefter att den helgedom som skulle renas var den himmelska helgedomen. Av denna anledning har 1843 års karta INGEN illustration av Guds helgedom, men 1850 års karta HAR en illustration av Guds helgedom. Detta är viktigt, ty Daniells hävdade att han vid sin intervju med syster White visade henne 1843 års karta, och han pekade ut helgedomen på kartan. Det skulle ha varit omöjligt, ty det finns ingen helgedom på 1843 års karta. Hans påstående om en intervju var en ”lögn”.

När jag arbetade mig igenom denna historia år 2009 och blev varse att männen på båda sidor i frågan båda gjorde anspråk på att ha haft ett samtal med syster White i ämnet ”det dagliga”, sände jag ett e-postmeddelande till Ellen White Estate och frågade om de hade tillgång till den loggbok som registrerade syster Whites samtal år 1910. De svarade att de fortfarande hade loggboken. Följande är mitt e-postmeddelande och svaret från Ellen White Estate.

Måndagen den 19 januari 2009

Till vederbörande:

Jag har hört att det finns en journalbok där det antecknades vilka som hade samtal med syster White och vad samtalen gällde. Jag försöker få bekräftat eller vederlagt huruvida A. G. Daniells hade ett samtal med syster White år 1910 angående ämnet ”det dagliga”. Jag är medveten om att det finns historiska vittnesbörd om att samtalet ägde rum, men jag undrar om det finns någon notering i en officiell journalbok som faktiskt dokumenterar detta. Samtidigt har jag fått höra att F. C. Gilbert också hade ett samtal med syster White år 1910 om ämnet ”det dagliga”, och jag skulle vilja veta om detta kan bekräftas genom en journalbok som fördes av hennes medarbetare under den perioden. Kanske fanns det ingen journalbok, eller kanske lämnar ni inte ut sådan information om det nu fanns en, eller kanske ligger det utanför er möjlighet att kontrollera detta åt mig även om den existerar. Hur som helst ville jag därför ställa frågan. All hjälp ni kan ge skulle uppskattas mycket.

Käre Jeff,

Tack för ditt e-postmeddelande. Vi har faktiskt en ganska fullständig redogörelse för Ellen Whites resplan, grundad på hennes brev, dagböcker och publicerade mötesannonser, men ingen egentlig ”loggbok” som sådan.

Ni har utan tvivel läst om A. G. Daniells besök hos Ellen White i band 6 av EGW-biografin, *The Later Elmshaven Years*, s. 256, 257. Vi har inte funnit någon oberoende redogörelse för detta samtal. Vi har däremot ett brev från äldste Gilbert, daterat den 1 juni 1910, som anger hans plan att vara i St. Helena (där Ellen White bodde) den 6–9 juni. Det är omfattningen av den stödjande dokumentation som jag känner till.

Gud välsigne — Tim Poirier, biträdande direktör, Ellen G. White Estate

Det finns ingen oberoende dokumentation om att Daniells någonsin hade ett samtal om ämnet ”det dagliga”, men det finns ett brev från Gilbert som anger hans avsikt att vara i hennes hem från den sjätte till den nionde juni 1910.

I den biografi över syster White som Ellen White Estate hänvisar till, där hennes sonson behandlar frågan om den intervju med Daniells, nedtecknade han Daniells påstående rörande den fabricerade intervjun från 1910:

”Vid en något senare tidpunkt i samtalen gick äldste Daniells, åtföljd av W. C. White och C. C. Crisler, ivrig att få veta av Ellen White själv vad innebörden var av hennes uttalande i *Early Writings*, till henne och lade saken fram för henne. Daniells tog med sig *Early Writings* och 1843 års karta. Han satte sig nära Ellen White och överöste henne med frågor. Hans redogörelse för detta samtal bekräftades av W. C. White:

”Jag läste först för syster White det uttalande som återgetts ovan i *Early Writings*. Därefter lade jag fram för henne vår profetiska karta, som våra predikanter använde när de utlade profetiorna i *Daniel* och *Uppenbarelseboken*. Jag fäste hennes uppmärksamhet vid bilden av helgedomen och även vid perioden om 2300 år, sådana de framträdde på kartan.

”Därefter frågade jag om hon kunde erinra sig vad som hade visats henne beträffande detta ämne.

”När jag erinrar mig hennes svar, började hon med att berätta hur några av de ledare som hade varit med i 1844 års rörelse sökte finna nya tidpunkter för slutet på den 2300-åriga perioden. Denna strävan gick ut på att fastställa nya tidpunkter för Herrens återkomst. Detta orsakade förvirring bland dem som hade varit med i adventrörelsen.

”I denna förvirring uppenbarade Herren för henne, sade hon, att den uppfattning som hade omfattats och framställts beträffande datumen var riktig, och att ingen ny tid någonsin fick fastställas, inte heller något nytt tidsbudskap.

”Jag bad henne därefter att berätta vad som hade uppenbarats för henne angående återstoden av det ”dagliga” — Fursten, hären, borttagandet av det ”dagliga” och nedkastandet av helgedomen.

”Hon svarade att dessa drag inte hade framställts för henne i syn såsom tidsdelen hade blivit. Hon ville inte låta sig ledas till att ge en förklaring av dessa punkter i profetian.

”Samtalet gjorde ett djupt intryck på mitt sinne. Utan tvekan talade hon fritt, klart och utförligt om perioden om 2300 år, men beträffande den andra delen av profetian förblev hon tyst.

”Den enda slutsats jag kunde dra av hennes fria förklaring av tiden och hennes tystnad beträffande borttagandet av det ”dagliga” och nedkastandet av helgedomen var att den syn hon fick gällde tiden, och att hon inte erhöll någon förklaring beträffande de andra delarna av profetian.—DF 201b, AGD statement, 25 sept. 1931.” Arthur White, Ellen G. White, volym 6, 257.

Daniells hävdade att han visade henne 1843 års schema och frågade henne om helgedomen, som inte finns återgiven på schemat. Han hävdade vidare att han också tog med sig boken *Early Writings* och överöste henne med frågor om vad hon menade när hon tydligt gav sitt stöd åt pionjärernas förståelse av ”det dagliga” och att schemat var vägledt av Herrens hand. Ellen Whites son, som var far till Arthur L. White, biografen som skrev översikten över denna påstådda händelse, hade antagit Daniells’ och Prescotts sataniska syn på ”det dagliga” och vittnade till stöd för Daniells’ påstående om vad han hade hört vid samtalet. De var helt enkelt inte noggranna med sin fabricerade berättelse, eftersom 1843 års schema inte återger någon helgedom som Daniells skulle ha kunnat peka på.

Ytterligare en osanning som framställs i intervjun är lögnen att avsnittet ur *Early Writings* var en varning mot ”fastställande av tider”. Det avsnitt som Daniells förmodas ha frågat om lyder som följer:

”Jag har sett att 1843 års karta var ledd av Herrens hand och att den inte borde förändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand var över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.

”Sedan såg jag beträffande det ”dagliga” (Daniel 8:12) att ordet ”offer” hade tillagts genom mänsklig vishet och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som framförde budskapet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det ”dagliga”; men i förvirringen sedan 1844 har andra

uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt. Tid har inte varit ett prov sedan 1844, och det kommer aldrig mer att bli ett prov.” Early Writings, 74, 75.

Willie C. White, syster Whites son, hade antagit den falska uppfattningen om ”det dagliga”, och hans son Arthur sökte vidmakthålla den ”lögn” som var förknippad med intervjun som aldrig ägde rum genom att försöka antyda att varningen i avsnittet ur Early Writings helt enkelt och uteslutande var en varning mot tidsbestämning. Det argumentet uppfanns på 1930-talet och blir en huvudsaklig del av ”lögnen”.

Vi kommer att ta upp detta argument i nästa artikel.

”Den 23 september visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas i denna samlingstid. Under skingringstiden blev Israel slaget och sönderslitet; men nu i samlingstiden skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att sprida sanningen endast ringa verkan, åstadkom föga eller ingenting; men i samlingen, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningarna att sprida sanningen få den avsedda verkan. Alla bör vara eniga och nitälskande i verket. Jag såg att det var en skam för någon att hänvisa till skingringen för exempel som skulle styra oss nu i samlingen; ty om Gud nu inte gör mer för oss än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Det är lika nödvändigt att sanningen publiceras i en tidning som att den predikas.

”Herren visade mig att 1843 års karta var ledd av hans hand, och att ingen del av den skulle ändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand togs bort.

”Sedan såg jag beträffande det ’Dagliga’, att ordet ’offer’ hade tillagts genom mänsklig vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som framförde ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det ’Dagliga’; men sedan 1844 har man i förvirringen omfattat andra uppfattningar, och mörker och förvirring har följt.” Review and Herald, 1 november 1850.